ΑΡΙΘ. 21 — 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1922

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE

12, RUE NAVARIN, ATHÈNES

Editeur-Directeur: A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

1ον) LE CENTRE DE L' EQUILIBRE MONDIAL, ὑπὸ ***Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ***. Τιμᾶται Δρχ. 20.

2ον) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ Ἢ ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ὑπὸ ***Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ*** Τιμᾶται Δρχ. 6.

Ἀμφότερα εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ἀποστέλλονται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Προετοιμάζονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου :

3ον) ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΕΩΤΕΡΑ ΦΥΣΙΚΗ (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

4ον) ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΝΩΣΤΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

ΑΡΙΘ. 21 | 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1922

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΚΔΟΤΗΣ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ** *Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.—* *Αἰγύπτου Γ. Δ. 50.—* *Ἀμερικῆς Δολ. 2.50*	*Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν*

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ
ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[«.... Καὶ εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν κόσμον τὸν ἄφθαρτον, τὸν κόσμον τῶν ἀοράτων ὄντων, τὸν κόσμον τὸν ἀσύλληπτον καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς φανταστικόν, θὰ διεισδύσῃ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἐπιστήμη ἐξελισσομένη ἐπὶ βάσεων στερεῶν, χάρις εἰς τοὺς ποδηγέτας της..... Τοῦ ἀγνώστου ἡ μεγαλειότης, τοῦ ὀνειρώδους κόσμου τὸ ἀγγελικὸν θὰ ἐξακριβωθῇ ἀναμφισβητήτως, καὶ τῶν ἀνθρώπων «τῶν ἐλλόγων ζώων» ἡ φαντασία θὰ πραγματοποιήσῃ καταπληκτικὰς ἐπιστημονικὰς προόδους.......

Τῶν ὀνείρων ἡ ἐπαλήθευσις, τῶν προαισθήσεων ἡ ἀκρίβεια, τοῦ μοιραίου ἡ διάγνωσις, ποῦ δέον νὰ ἀποδοθῇ; Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐρευνᾷ παρακολουθῶν τῆς ἐπιστήμης τὰς ἁλματικὰς προόδους..... Καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ φανταστικὸς κόσμος τῆς σήμερον θὰ καταστῇ πραγματικότης καὶ τότε, ὢ! τότε θὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἐξεπλήρωσεν ὁ ἄνθρωπος τὸν ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τούτου κόσμου προορισμόν του!..... » Alfred Capus]

[«...... Τῆς ἐπιστήμης τὰ μέσα βεβαίως δὲν ἐτελειοποιήθησαν· ὁ ἀνθρώπινος ὅμως νοῦς διαπερνᾷ ὁσημέραι τὸ διάστημα καὶ

κατακτᾷ τοὺς ἀγνώστους κόσμους, τοὺς κόσμους ἐφ' ὧν θὰ στηριχθῇ αὔριον ἡ ἐπιστήμη διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργον της.....

Οἱ σκαπανεῖς τῶν νεωτέρων ἐπιστημῶν θὰ ὁδεύσουν θαρραλέοι τὴν εὐρεῖαν ἐξερευνητικὴν λεωφόρον ἥτις ἄγει πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς ἀληθείας τοῦ μέχρι σήμερον ἀγνώστου.... Τὸ ἀνθρώπινον μέλλον προοιωνίζεται λαμπρόν· τὸ τέλειον της ἀνθρωπίνης δημιουργίας θὰ καταδηλωθῇ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐπιστημῶν..... Μήπως ὁ ἄνθρωπος δὲν κατέκτησε τὴν θάλασσαν; Μήπως ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν εἰσέδυσε εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν; Μήπως δὲν κατεκτήθησαν οἱ αἰθέρες; Καὶ τέλος μήπως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐφτερούγισε κατανικήσας τοῦ γαλάζιου ἀπείρου καὶ τῶν ὀρνέων τὴν δύναμιν;....

Ἡ ἀνθρώπινος τελειότης καταδηλοῦται ὁσημέραι· τὸ ἄγνωστον ἐξερευνᾶται.... Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος φέρεται πρὸς τὸν θρίαμβον..... Προβλέπω τὴν μεγαλουργίαν τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας......» Anatole France].

[«....... Ὢ! τῆς γενέσεως τῶν ἰδεῶν τὸ θαῦμα. Ὢ τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας τὸ ὑπέροχον..... Ἡ πάλη τοῦ γνωστοῦ πρὸς τὸ ἄγνωστον συνεχίζεται· ὁ τιτάνειος ἀγὼν τῆς ἐπιστήμης κερδίζει ὁσημέραι ἔδαφος.... Βαίνομεν πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος· διανύομεν χρόνους ἐπιστημονικῶν ἐξελίξεων....» Λεϊβνίκιος]

Βαρὺς καὶ ἐπίπονος ὁ ἀγὼν τοῦ «Ἕωνος»· ἀσφαλὴς ὁ θρίαμβός του. Τιμὴ προσήκει καὶ ἔπαινος εἰς τὸν ἀναλαβόντα τὸν εὐγενέστερον τῶν ἰδεολογικῶν ἀγώνων καὶ μετὰ θάρρους καὶ ἀποφασιστικότητος ἀσυνήθους συνεχίζοντα αὐτόν, πρὸς τελικὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας, ἥτις ὁδηγεῖ τοὺς λαοὺς εἰς τὸν θρίαμβον τῶν ἰδεῶν των.

Τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν ἡ γοργὴ ἐξέλιξις καὶ τοῦ ἀγνώστου κόσμου ἡ ὁσημέραι εὐρυνομένη ἀποκάλυψις, μᾶς παρέχει τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲ ἀπέχομεν πολὺ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ καταδειχθῇ ἐν ὅλῃ της τῇ μεγαλειότητι «ἡ θαυματρυργός, οὕτως εἰπεῖν δύναμις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος» ὅπερ, ἐκ τοῦ μηδενός, πορεύεται, πρὸς τὸ ἄγνωστον, ἐρευνῶν, καὶ συμπαρασῦρον μετ' αὐτοῦ τῆς διστακτικότητος καὶ τῆς ἀμφιβολίας τὰς θυέλλας, Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐργάζεται ἀποφασιστικῶς καὶ ἡ ἀπροσδιορίστων ὁριζόντων ἀνθρώπινος φαντασία διαπερνᾷ τῶν μυστηρίων τὸ σκότος καὶ ὁδεύουσα πρὸς τὸ φῶς ἀνακαλύπτει τῶν τωρινῶν ὄντων τὸ ἀτελὲς ὅπερ καλλωπιζόμενον ὁσημέραι μὲ τὰς τελειότητας τῶν ἐπιστημονικῶν ἐφαρμογῶν θὰ καταλάβῃ εἰς τὸ μέλλον τὴν ζηλευτὴν θέσιν τοῦ τελείου καὶ ἁρμονικοῦ. Αἱ ἁλματικαὶ ἐπιστημονικαὶ πρόοδοι, αἵτινες θὰ ὁδηγήσουν, ἀσφαλῶς, «τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν πρὸς τὴν εὐτυχίαν» μᾶς καθιστοῦν ὑπερηφάνους, ὡς ἀνθρώπους διαβλέποντας τὸν σκοπὸν καὶ τὸ εὐτυχὲς τέρμα τῶν ἁπανταχοῦ συναπτομένων ἐπιστημονικῶν ἀγώνων.

Ὁ κόσμος ὁδεύει πρὸς τὸ καλόν, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς. Τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης ἄπλετον καταυγάζει τοὺς ἀνθρωπίνους ὁρίζοντας, καὶ τοῦ σκότους τὸ ἀπελπιστικὸν χάνεται ὁσονούπω εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀπείρου. Διανύομεν τῷ ὄντι ἐποχὴν ἐξελίξεως, ἐποχὴν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, «μεταβατικήν». Ὁ παλαιὸς ἐπιστημονικὸς κόσμος παραχωρεῖ τὴν θέσιν του εἰς τὸν νέον τοιοῦτον, ὅστις σφριγηλὸς καὶ θαρραλέος ἀντιμετωπίζει «τῆς ἐπιστήμης τὴν δύναμιν....»

Ὁ ἄνθρωπος ἠγωνίσθη καὶ ἐπέτυχε νὰ κατακτήσῃ τοὺς αἰθέρας· κατώρθωσε νὰ ὑπεισέλθῃ εἰς τὸ βάθος τῶν ὠκεανῶν! Καταβαλὼν τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς θαλάσσης τὴν δύναμιν, πλήρης ἐλπίδων, ἐπτερύγισεν εἰς τὸ ἄγνωστον ἀναδειχθεὶς νικητής. Ἡ ἐπιστήμη ἐθαυματούργησεν. Καὶ ἤδη ἡ φαντασία προτρέχουσα τῆς «ἐπιβολῆς» κατεργάζεται ἔτι μεγαλειτέρας προόδους, προόδους, θεωρουμένας μέχρι χθὲς ἀπιθάνους, ἀδυνάτους, χιμαιρικάς. Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰ ὀλίγα· «ἐρευνῶν κατακτᾷ καὶ κατακτῶν ἐρευνᾷ». Ὢ! τῆς μεγαλειότητος τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς καὶ τῆς ὁρμητικότητος τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας!

«Ὢ! τῆς γενέσεως τῶν ἰδεῶν τὸ θαῦμα! Ὢ! τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας τὸ ὑπέροχον.... Ἡ πάλη τοῦ γνωστοῦ πρὸς τὸ ἄγνωστονσυνεχίζεται· ὁ τιτάνειος ἀγὼν τῆς ἐπιστήμης κερδίζει ὁσημέραι ἔδαφος.... Βαίνομεν πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος!» Τῷ ὄντι «φερόμενοι ἐπιστημονικῶς πρὸς τὸ ἄγνωστον» συντελοῦμεν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀνύψωσιν καὶ τὴν «τελικὴν κατάκτησιν τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος!»

Ἐν παρενθέσει δὲ σημειοῦμεν ἐνταῦθα τῶν πολλῶν ὀνείρων τὴν ἐπαλήθευσιν, τῶν προαισθήσεων τὴν ἀκρίβειαν, τοῦ μοιραίου τὴν διάγνωσιν! Καὶ ὁ χαράσσων τὰς γραμμὰς ταύτας βεβαιοῖ ὅτι ὥδευσε θαρραλέως ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων εἰς τὸν κόσμον τῆς πραγματηκότητος καὶ διηρωτήθη πολλάκις: «Πρὸς τί ἡ πραγματικότης νὰ ζωγραφίζεται, οὕτως εἰπεῖν, ὀνειρωδῶς, καὶ νὰ ὁδηγῇ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν σκέψιν;» «Πρὸς τί τὰ ὄνειρα νὰ ἐπισημαίνουν τοὺς σταθμοὺς τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως;» Βεβαίως ἡ μεταξὺ τοῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου σχέσις θὰ ἐξακριβωθῇ ἐν καιρῷ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἥτις ἐρείδεται ἐπὶ βάσεων ἀσφαλῶν....

Καὶ ὅταν πρό τινος εὑρέθην πρὸ συγγενοῦς μου ὅστις, ἐν σχετικῇ ὁμιλίᾳ, μοὶ προσδιώρισε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του, ὅστις πράγματι ἐπῆλθεν συμφώνως τῇ διαγνώσει του, διερωτήθην: Πῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος διαβλέπει τοῦ μοιραίου του τὸ ἀσφαλές; Ποία ἡ ἀφετηρία τῶν προαισθήσεών του; Ἀναμφιβόλως ἡ ἐπιστήμη εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὑστερεῖ, δὲν ἀπέχομεν ὅμως πολὺ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἐξακριβωθῇ καὶ ἡ ἀρχικὴ ἀφετηρία τῶν προαισθήσεων.

Τελευτῶντες, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ εὐχηθῶμεν ὅπως ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιστημῶν καταδείξῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον «τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του» καὶ τὸ ὑπερόχως μεγαλειῶδες τοῦ προορισμοῦ του.

Κέρκυρα τῇ 7-2-1922

ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ
(Γιάννης Στύπας)

ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΨΥΧΗ ;

Η Θρησκεία.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φύλ. ἀριθ. 18 καὶ τέλος)

Τελευταῖον, τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ θρησκευτικὸν φαινόμενον ἀποτελεῖ ἐπ' ἴσης ἤ, μᾶλλον, τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ὑφῆς.

Τὸ θρησκευτικὸν φαινόμενον εἶνε τόσον μοναδικὸν τοῦ ἀνθρώπου διακριτικὸν γνώρισμα, ὥστε εὐλόγως οὗτος ὡρίσθη ὡς «ζῶον θρησκευτικόν». Τὸ ζῶον, ὁσονδήποτε ὀξυτέρας καὶ ἂν ἔχῃ τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁσονδήποτε τὰ ἔνστικτα πλούσια, οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ὑψωθῇ εἰς τὰς καθαρῶς ἀνθρωπίνας θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις, ὁποῖαι εἶνε ἡ *λατρεία*, ἡ *προσευχή*, ἡ *θυσία*, Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἀποτελοῦν φαινόμενον τῆς ἀνθρωπότητος καθολικόν. Τὴν καθολικότητα ταύτην δὲν ἀναιρεῖ ἡ ὕπαρξις ἀθέων καί, ἑπομένως, ἀθρήσκων ἀνθρώπων. Διότι, ὅπως ἡ ὕπαρξις ἀλάλων καὶ ἠλιθίων καὶ παραφρόνων, ὡς καθαρῶς παθολογικαὶ ἀνωμαλίαι, δὲν ἀναιροῦσι τὸν γενικὸν κανόνα καὶ τὴν καθολικότητα τοῦ προφορικοῦ λόγου, τῆς ὑγιοῦς διανοήσεως καὶ τοῦ λογικοῦ, οὕτω καὶ τὸ σποραδικὸν καὶ μεμονωμένον φαινόμενον τῆς ἀθεΐας δὲνἰσχύει νὰ κλονήσῃ τὸν καθολικὸν χαρακτῆρα τῆς θρησκευτικότητος τοῦ ἀνθρώπου· ἡ θρησκευτικὴ ἰδέα εἶνε γεγονὸς ἱστορικόν, διῆκον δι' ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπίνης διανοητικότητος.

Ποία ὅμως εἶνε ἡ πηγὴ τῆς θρησκευτικότητος;

Προσεπάθησαν τινες νὰ διϊσχυρισθῶσιν, ὅτι ἡ θρησκευτικότης ἔχει τὴν ἀρχήν της ἐν τῷ αἰσθήματι τοῦ φόβου, ὅστις γεννᾶται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὰς τρομακτικὰς ἐκδηλώσεις τῆς φύσεως, οἷον τὸν κεραυνόν, τὴν τρικυμίαν, τὰς ἡφαιστειώδεις ἐκρήξεις κτλ. Καὶ ὁ τοιοῦτος διϊσχυρισμὸς κατατείνει ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν θρησκευτικότητα τον εἰδικῶς ἀνθρώπινον χαρακτῆρα της, ἀφοῦ τοιοῦτον φόβον αἰσθάνονται καὶ τὰ ζῶα κατὰ τὰς τοιαύτας φυσικὰς ἐκδηλώσεις.

Ἀλλὰ τί κάμουν εἰς τοιούτας περιστάσεις τὰ ζῶα;

Εἰς τὰς τοιαύτας δυναμικὰς καὶ καταλυτικὰς ἐκδηλώσεις τῆς φύσεως, ἰδίως ὁσάκις ἐκρήγνυνται ἀποτόμως, αἰφνιδίως καὶ μετὰ πατάγου, φαντάζονται ἐμφανιζόμενον σωματικόν τι καὶ ὑλικὸν ὂν ἰσχυρότερον αὐτῶν, ἀπειλητικὸν καὶ ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ζωήν των. Συνεπείᾳ τῆς σχηματιζομένης εἰκόνος ταύτης ἀφυπνίζεται μετ' ἰδιαζούσης ἐντάσεως τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, καὶ τὸ ζῶον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου τρέπεται εἰς φυγήν. Ἐάν δ' ἐν τῷ σκότει συμβῇ νὰ ἴδῃ αἰφνηδίως μορφήν τινα ἢ σχῆμα ἀκαθόριστον, ἡ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του γεννωμένη συσχέτησις εἰκόνων κλονίζει ἐκ φόβου τὸ νευρικόν του σύστημα, καὶ τὸ ζῶον ὑφοῦται εἰς

τοὺς ὀπισθίους του πόδας. Ὅταν βροντᾷ, ἀνάλογός τις συνδυασμὸς τὸ ἀναγκάζει νὰ κυλισθῇ κατὰ γῆς ὀλολύζον, ὡσεὶ ζητοῦν καταφύγιον καὶ σωτηρίαν ἀπὸ τὴν φανταστικὴν ἀπειλὴν εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ ἐδάφους.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα τοῦ φόβου παρὰ τοῖς ζώοις εἶνε εὐεξήγητα, διότι ὀργανισμὸς καθαρῶς ὑλικὸς καὶ αἰσθητικὸς μόνον τοιαύτας ἐκδηλώσεις δύναται νὰ παρουσιάζῃ.

Ὁ φόβος τοῦ ἀνθρώπου ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς του ἐκδηλώσεσιν εἶνε ὅλως διάφορος. Ὁ φόβος του οὗτος ἀποτελεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον μόνον ἰδιάζον *θρησκευτικὸν δέος*, προϋποθέτον τὴν ἰδέαν ἀοράτου Ἀνωτάτου Ὄντος παντοδυνάμου, ἐξ οὗ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ἑαυτὸν ἐξαρτώμενον. Εἶνε ἀδιάφορον τὸ εἶδος τῆς περὶ τοῦ Ὄντος τούτου παραστάσεως· τὸ καθολικὸν γεγονὸς εἶνε, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια εἶνε ἱκανὴ νὰ ὑψοῦται εἰς τὴν σύλληψιν τῆς ἰδέας τῆς Θεότητος, τὴν ὁποίαν αἱ αἰσθήσεις του οὔτε νὰ θίξουν οὔτε νὰ ἴδουν δύνανται. Τὸ Ὂν τοῦτο παριστᾷ ἐν τῇ διανοίᾳ του ὡς κυβερνῶν τὸν κόσμον, ὡς αἴτιον καὶ κύριον τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς κριτὴν αὐτοῦ καὶ ἀνταποδότην κατὰ τὰς πράξεις του εἴτε ἐν τοῖς Ἠλυσίοις, εἴτε ἐν τῷ Ἅδῃ. Καὶ κατὰ τὰς ἰδέας ταύτας ἐκδηλοῖ τὴν θρησκευτικότητά του, ἤτοι τὴν πρὸς τὸ Ὂν τοῦτο σχέσιν του, ἐν ταῖς πράξεσι τῆς λατρείας.

Ὁ θρησκευτικός του δηλαδὴ βίος ἔχει τὴν πηγήν του εἰς τὰς θρησκευτικὰς *ἰδέας*. Αἱ ἔννοιαι τῆς πρώτης αἰτίας, τῆς θείας κυριότητος, τῆς τελικῆς δίκης καὶ ἀνταποδόσεως σχετίζονται πρὸς καθαρῶς *νοητὸν ἀντικείμενον*, οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχον πρὸς τὰς ὑλικὰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῶν ζώων ὡς ὑλικὰ ἔκτυπα ἢ φωτογραφίαι. Εἶνε ἰδέαι *ἀφῃρημέναι* ὅλως ἄσχετοι καὶ ἀσυγγενεῖς πρὸς οἱανδήποτε ὑλικὴν ἔκτασιν. Ἡ ἰδιότης αὕτη τῶν θρησκευτικῶν τούτων ἰδεῶν εἶνε κοινὴ εἰς ὅλα τῆς θρησκείας τὰ εἴδη καὶ εἰς ὅλας της τὰς μορφάς.

Πολὺ ὅμως ὑψηλοτέρα παρουσιάζεται εἰς τὰς ἀνωτέρας καὶ βαθυτέρας θρησκευτικὰς συλλήψεις τῆς ἐκλεκτῆς ἐν τῇ ἀνθρωπότητι σκέψεως, ὅπως ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους, φέρ' εἰπεῖν, καὶ τοῦ Μωϋσέως, ἥτις μεταφέρει τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν εἰς τὰς ὑψίστας μεταφυσικὰς κορυφάς, εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ ἐξόχους καὶ ὅλως αὔλους ἐννοίας, τὰς λογικῶς μὲν βεβαίας, πάντοτε ὅμως μυστηριώδεις καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἡμετέραν νόησιν. Εἰς τὸ ὕψος τοῦτο εἶνε ἀνίκανοι νὰ ὁδηγήσουν αἱ ὑλικαὶ εἰκόνες καὶ τὰ ὑλικὰ αἰσθητήρια.

Ἀνάλογος πρὸς τὸ ὕψος τοῦτο τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν ἐκδηλοῦται, ὡς εἶνε ἑπόμενον, καὶ ἡ ἠθικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ζῶον φοβισμένον ἀπὸ μίαν ἀόριστον σκιὰν τῆς νυκτὸς καὶ ἀπὸ μίαν ἀπότομον βροντήν, ὑψοῦται ὄρθιον ἢ συσπειρεται κυλιόμενον κατὰ γῆς, ἢ τρέπεται εἰς φυγήν, ὑπεῖκον εἰς τὸ ὑλικόν του ἔνστικτον. Ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος φέρεται τανάπαλιν. Ἀντὶ νὰ δραπετεύσῃ πρὸ

τῆς παντοδυναμίας τοῦ ὑψίστου. Ὄντος κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ δέους του, ἀπ' ἐναντίας γονυπετεῖ πρὸ αὐτοῦ, τὸ ἱκετεύει, τῷ προσφέρει θυσίας, τὸ λατρεύει, μεταμελεῖται ἐνώπιόν του διὰ τὰς πράξεις του, προσπαθεῖ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν θέλησίν του, ἄλλαις λέξεσιν, ἀντὶ νὰ ἀποφύγῃ τὸν θεόν του, ὁρμᾷ πρὸς αὐτὸν μὲ τὰς μυστικὰς πτέρυγας τῆς πίστεως, τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης. Αἱ ἠθικαὶ δηλαδὴ τοῦ θρησκεύοντος ἀνθρώπου ἐκδηλώσεις ἀποτελοῦν τὴν ἔκφρασιν *ἀΰλων αἰσθημάτων*, πηγαζόντων ἀπὸ *ἀΰλους ἰδέας* θρησκευτικάς, αἱ ὁποῖαι κατ' ἀνάγκην ἐπιβάλλουν τὴν παραδοχὴν τῆς ὑπάρξεως ψυχῆς ἀΰλου καὶ πνευματικῆς.

Γ. Χ. Π.

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ

Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ζῴων.

Τὰ διάφορα ζῷα ἔχουσιν ψυχὴν καὶ πνεῦμα; Ἐὰν ὄχι, πῶς ζῶσιν καὶ τί ἔχουσιν;

Ἀρκετὸν καιρὸν ἔχω νὰ ἐπικοινωνίσω μὲ τοὺς ἀγαπητούς μου. Ἂς ἴδωμεν λοιπὸν τί ζητοῦν αἱ καθυστερούμεναι ἐρωτήσεις των.

Τὰ ζῷα ἂν ἔχουσι ψυχὴν καὶ πνεῦμα. Ψυχὴν λοιπὸν ἔχουσιν. Ὅλα τὰ γεγονότα, τὰ φαινόμενα, οἱ συλλογισμοί, τὰ συμπεράσματα, ἐκεῖ ἀποκλείνουν ν' ἀποφανθῶμεν. Ἡ ψυχὴ εἶνε ρευστὸν παγκόσμιον, διακεχυμένον ἐν παντὶ τῷ Σύμπαντι ὑφ' οὗ εἶνε ἐμπεποτισμένον καὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ὅτι δηλαδὴ ἡ ψυχὴ εἶνε ρευστὸν παγκόσμιον, συμφωνοῦσιν ὅλοι οἱ νεώτεροι ἀπὸ τοῦ Ἀλλὰν Καρδὲκ μέχρι σήμερον.

Ἐντεῦθεν λέγομεν ὅτι ὄχι μόνον ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ζῷα ἔχουσι ψυχήν, ἀλλὰ καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ὀρυκτά. Πρόχειρος ἀπόδειξις ἔστω, ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν φυτῶν καὶ τῶν μετάλλων, παρετηρήθη ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀντιπάθεια.

Τὸ πνεῦμα ὅμως, καίτοι τὸ διακρίνομεν εἰς τὴν Δημιουργίαν πᾶσαν, δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὸ ἴδιον, καθόσον εἶνε χάρισμα προνομιακὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον μόνον. Εὐεξήγητον πῶς μόνον ὁ ἄνθρωπος ἐπροικίσθη διὰ πνεύματος, διότι μόνος αὐτὸς σκέπτεται, ἐνεργεῖ καὶ ζῇ καὶ δρᾷ. Τὸ πῦρ, ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ πλησιάζει ἐξ ὑπολογισμοῦ ὅτι θὰ καῇ, ὁ κύων δὲν τὸ πλησιάζει ἐξ ἐνστίκτου. Ἡ ὕπαρξις πνεύματος δὲν ἀπαιτεῖ ἀνεπτυγμένον ἔνστικτον, ἐνῷ τὰ ζῷα στερούμενα πνεύματος, ἔχουσιν λίαν ἀνεπτυγμένον τὸ ἔνστικτον.

Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἄνθρωπος ἀκολουθεῖ ἐν τῷ σαρκικῷ του

περικαλλύματι, τὴν ζωϊκὴν ἐξέλιξιν ὅπως καὶ τὰ ζῶα ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἀληθῆ πνευματικὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑποστάσεώς των, ὅπως ὁ ἄνθρωπος.

Πνεῦμα ἀπολῖπον ἄνθρωπον, θὰ ἐνσαρκωθῇ εἰς ἄνθρωπον, διότι ἂν ἐνεσαρκοῦτο ὅπως λέγουσιν ἀστεῖοι τινες καὶ κοῦφοι εἰς ὄνον, τότε ποῦ ἡ ἐξέλιξις ;

Ὢν προικοδοκιμένος ὁ ἄνθρωπος διὰ πνεύματος, μόνος αὐτὸς τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζώντων ὄντων, δύναται νὰ ἐπικρατῇ τούτων καὶ τοῦτο σημαίνει τὸ «.....κατακυριεύσατε τῆς γῆς.»

*
* *

Τί εἶνε ἄγνοια ;

Ἡ ἄγνοια, ἀγαπητέ, εἶνε ἓν τῶν μεγίστων κακῶν, ἀφοῦ γεμάτη κακῶν εἶνε. Ἄκουσε δι' ὀλίγων λέξεων τὰ κακά της καὶ θὰ ἴδῃς μόνος σου ὁποία εἶνε.

Ἡ ἄγνοια διακρίνεται διὰ τῆς ἠθικῆς περισφίξεως εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλει καὶ καθηλοῖ τὸν ἄρθρωπον. Ἄνθρωπος πλέων ἐν ἀγνοίᾳ ἔχει ἔλλειψιν πάσης ἠθικῆς καὶ ἡ ἄγνοια αὕτη τὸν σφίγγει, ὡς κλοιὸς σιδηροῦς. Αὕτη δημιουργεῖ ἀκαταστασίαν σκέψεων, ἀσυναρτησίαν συλλογισμῶν, ἀδυναμίαν λογικῆς, ἀσυνειδησίαν καὶ ἀνησυχίαν ὑπάρξεως, ἀπάθειαν καὶ ἀβάσιμον ἀγωνίαν ψυχικὴν καὶ τὸ κυριώτερον, αὕτη, εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, δημιουργεῖ τὸ *κτηνῶδες*, τὸ ὁποῖον ἀλλοίμονον ! προδιαθέτει καὶ προετοιμάζει ὅλα τὰ κακὰ τοῦ μέλλοντος.

Σᾶς φθάνουν αὐτὰ φρονῶ διὰ νὰ πεισθῆτε πόσον τρόμον πρέπει νὰ ἔχετε καὶ σεῖς καὶ πᾶς τις ἔναντι αὐτοῦ τοῦ ἀκατανομάστου τέρατος.

*
* *

Μὲ τὴν σειρὰν θὰ ἀπαντήσω καὶ εἰς τοὺς λοιπούς.

ΗΚΩΝ—ΡΑ

ΑΝΤ. Φ. ΧΑΛΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Β'. «ΠΑΝΤΑ ΡΕΙ»

Συμφωνοῦσι δὲ περὶ τούτου ΠΑΝΤΕΣ οἱ ΣΟΦΟΙ, ἐκτὸς τοῦ Παρμενίδου, ὁ Πρωταγόρας καὶ ὁ Ἡράκλειτος καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκ δὲ τῶν ποιητῶν οἱ ἐξοχώτατοι ἑκάστου εἴδους ποιήσεως, τῆς μὲν κωμῳδίας ὁ Ἐπίχαρμος, τῆς δὲ τραγῳδίας ὁ Ὅμηρος, ὅστις εἰπὼν

«Ὠκεανόν τε Θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθὺν»

πάντα ἀπεφάνθη ὅτι ἦσαν ἔκγονα ροῆς καὶ κινήσεως. Ποῖος λοιπὸν δὲν θὰ ἐκινδύνευε νὰ καταστῇ γελοῖος, ἐὰν ἐτόλμα ν' ἀντικρούσῃ τοιοῦτον στρατόπεδον. ἔχον ἐπὶ κεφαλῆς στρατηγὸν τὸν Ὅμηρον; Ἐπειδὴ ἐπιπροσθέτως δύνανται νὰ προταχθῶσι καὶ τ' ἀκόλουθα: πᾶν τὸ φαινόμενον ὅτι εἶναι καὶ γίνεται, ἡ κίνησις τὸ παρέχει, τὸ δὲ μὴ εἶναι καὶ τὸ ἀπόλλυσθε ἡ ἡσυχία· διότι καὶ αὐτοὶ τὸ θερμὸν καὶ τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον καὶ τὰ ἄλλα γεννᾷ καὶ ἐπιτροπεύει, γεννᾶται ἐκ τῆς φορᾶς καὶ τῆς τριβῆς. Ταῦτά δ' εἶσιν κίνησις· ἢ μήπως αἱ γενέσεις τοῦ πυρὸς δὲν εἶναι αὗται;

Θεαίτητος.— Αὗται τῇ ἀληθείᾳ εἶναι.

Σωκράτης.— Καὶ τῶν ζώων τὸ γένος φύεται ἐξ αὐτῶν τούτων. Μήπως δὲ τὸ σῶμα δὲν ἀπόλλυται ὑπὸ ἡσυχίας καὶ ἀργίας καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σώζεται ὑπὸ γυνασίων καὶ κινήσεως; Αὐτὴ δ' αὕτη ἡ ψυχὴ δὲν προσκτᾶται τὴν ἐπιστήμην καὶ σώζεται καὶ γίνεται βελτίων ὑπὸ μαθήσεως καὶ μελέτης — αἱ ὁποῖαι εἶναι κινήσεις — ὑπὸ τῆς ἡσυχίας δέ, ἥτις εἶναι ἀμελετησία καὶ ἀΜΑΘεια, οὔτε μανθάνει τι, λησμονεῖ δ' ὅσα ἤθελε ΜΑΘῃ;

Θεαίτητος.— Οὕτως ὄντως ἔχει.

Σωκράτης.— Τὸ μὲν ἄρα Ἀγαθὸν εἶναι ΚΙΝΗΣΙΣ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ σῶμα, τὸ δὲ τοὐναντίον;

Θεαίτητος.— Φαίνεται.

Σωκράτης.— Παραθέτω ἐπὶ πλέον τὰς νηνεμίας καὶ τὰς γαλήνας καὶ τὰ παρεμφερῆ πρὸς ταύτας, αἱ ὁποῖαι, προκαλοῦσι τὴν σῆψιν καὶ καταστροφήν, ἐνῷ ἡ ροὴ προκαλεῖ τὸ ἐναντίον. Δὲν θὰ ἐπέθετα δὲ τὸν κολοφῶνα ἐπ' αὐτῶν, ἐξαναγκάζων σὲ νὰ παραδεχθῇς, ὅτι διὰ τῆς «χρυσῆς σειρᾶς» ὁ Ὅμηρος οὐδὲν ἄλλο ὑπονοεῖ ἢ τὸν Ἥλιον, καὶ τὸ δηλοῖ, ὅτι ἐφ' ὅσον περιφέρονται οἱ Οὐρανοὶ καὶ ὁ Ἥλιος τὰ πάντα διατηροῦνται καὶ παρὰ τοῖς Θεοῖς

καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἐὰν δ' ἤθελε σταματήση καὶ οὕτως εἰπεῖν ἤθελεν δεθῇ, τὰ πάντα θὰ κατεστρέφοντο;»

*
* *

Ἐκ τῆς ἀποκοπῆς ταύτης τοῦ Θεατήτου ἀντιλαβάνεται ὁ Ἀναγνώστης, ὅτι ἡ περὶ ροῆς καὶ φορᾶς θεωρία δὲν ἦτο γνωστὴ μόνον εἰς τὸν Ἡράκλειπτον, ἀλλὰ πολὺ πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸν Ὀρφέα καὶ Ὅμηρον. Ἐπειδὴ ὅμως αὕτη πηγάγει ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ΑΝΕΥ ΑΜΦΙΒΟΛΙΒΣ ἤντλησε καὶ ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ἡράκλειπτος, ἀποδεικνύεται ἅπαξ ἔτι ὅτι παρὰ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου φληναφήματα τῶν »σοφῶν» Ἀρχαιολόγων καὶ Ὁμηριστῶν, ὁ Ἑλληνικὸς Ἀλφάβητος ἦτο κτῆμα τῆς Ἀνθρωπότητος πολὺ πρὸ τῆς γενήσεως «τοῦ Πατρὸς πάσης ποιήσεως» ὡς χαίρουσιν ἀποκαλοῦντες αὐτόν.

* *
*

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Μυστικιστικοῦ Ἀλφαβήτου καταφανέστατα ἀποδεικνύεται — ἐν συνόψει — ὅτι οἱ Νομοθέται αὐτοῦ:

α'). Ἦσαν γνῶσται τῶν Μυστηρίων τοῦ Σύμπαντος μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε καὶ εἷς δαιμόνιος Σωκράτης μετὰ δυσκολίας νὰ δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὰ περὶ νάματος, ροῆς φορᾶς καὶ ΑΦΗΣ.

β'). Συνεδύασαν τὰ στοιχεῖα — καὶ συνεπῶς τὸ ὀνόματα — ἀναποσπάστως μὲ τὸν ἀριθμόν, ἡ περισπούδαστος δὲ τοῦ γεγονότος τούτου σημασία διαφαίνεται ἐν τῷ ἀκολούθῳ κεφαλαίῳ.

γ'). Κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ΚΡΥΨΩΣΙ τὰ ἐν τῷ Ἀλφαβήτῳ διαλαμβανόμενα τόσον ἐπιμελῶς, ὥστε καὶ εἷς Πλάτων ἀκόμη, ὅστις μᾶς ἀπεκάλυψε αὐτὸ τοῦτο τὸ Βασίλειον τῶν Ἰδεῶν, ἐπιμελῶς νὰ παρασιωπᾷ τὸ ἐν αὐτῷ Μυστήριον. Ἡ μέριμνα αὕτη κατεβλήθη ἕνεκα καλῶς καθωρισμένων λόγων, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζει τις εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις τοῦ Θεανθρώπου: «Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί· μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ σρταφέντες ρήξωσιν ἡμᾶς.

δ'). Ὅτι χειρίζονται ΣΥΜΒΟΛΑ ἐν ἑαυτοῖς ἐνέχοντα ἀνωτάτην σοφίαν.

ε'). Ὅτι ἦσαν πάσσοφοι γνῶσται τῶν περὶ τοὺς φθόγγους καὶ τὴν φωνητικήν.

ς'). Ὅτι συνέθεσαν τὸν Ἀλφάβητον βάσιν των θέσαντες τὴν μαγικὴν λέξιν «ΑΝΩ» πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ ἠτένιζον.

ζ'). Ὅτι συνεδύασαν αὐτὸν μὲ τὰς Ὥρας, τὸ Ἔαρ, τὴν Ὀπώραν καὶ τὴν συνολικότητα τοῦ Οὐρανοῦ. Καὶ

η'). Ὅτι συνεκέντρωσαν ἐν αὐτῷ τοιαύτην σοφίαν καὶ δύναμιν, ὥστε ἐκ τούτου ν' ἀπορρέῃ ΠΑΣΑ διδασκαλία!

Ἐκ τῆς συντόμου αὐτῆς καὶ ἀτελοῦς διασκοπήσεως προβάλλει ἐντούτοις ἀδιαφιλονείκητον τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Ἀλφάβητος εἶναι δῶρον ΘΕΙΟΝ. Καὶ τοῦτο διότι μόνον εἰς τὸν Θεὸν τὸ τέλειον. Ὁ Ἀλφάβητος εἶναι τὸ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ἐκεῖνο τὸ ὑπὸ τῆς πανσόφου χειρὸς τοῦ Ὑπάτου Δημιουργοῦ δημιουργηθὲν, ὅπως οἱ θνητοί, οἱ μὴ δυνάμενοι ἄλλως νὰ προσατενίσωσι τὰ πέραν τοῦ Οὐρανοῦ, κορέσωσι τὴν δίψαν των πρὸς ἐπίτευξιν τῆς Ἀληθείας. ἐν αὐτῷ διαγιγνώσκοντες τὸ τελειότατον τεχνούργημα, τὸ περιλαμβάνον ἐντός του οὐχὶ μόνον τὸν ὑλικὸν κόσμον, ἀλλὰ τοὺς Οὐρανοὺς καὶ τὸν Νοητόν!

ΤΑ ΙΔΙΟΦΥΗ ΠΑΙΔΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Συνεχίζοντες τὴν παρατήρησιν ἡμῶν περὶ ἰδιοφυῶν παιδίων, θέλομεν ἀναφέρει σήμερον παραδείγματα τινα μουσικῆς ἰδιοφυΐας καὶ ἄλλα τινα πολυγλωσσίας καὶ πολυμαθείας.

Ὁ Mozart παιδίον ἔτι 4 ἐτῶν ἔπαιζε κλειδοκύμβαλον καὶ εἰς ἡλικίαν 8 ἐτῶν συνέθετε ἓν μελόδραμα.

Ὁ Paganini καὶ ὁ Teresa Milanollo παιδία ἔτι ἔπαιζον βιολίον θαυμάσια.

Ὁ Liszt, ὁ Béethoven ὁ Rubinstein ἐχειροκροτοῦντο εἰς ἡλικίαν 10 ἐτῶν.

Ἡ μικρὰ Georgette Guller ἐκ Μαδρίτης ἡλικίας 9 ἐτῶν ἔπαιζε δυσκολώτατα τεμάχια εἰς τὸ πιάνο.

Ἡ δεσποινὶς Lucie Gautray ἦτο μουσικοσυνθέτις εἰς ἡλικίαν 9 ἐτῶν.

Ὁ René Guillon γάλλος γεννηθεὶς τὸ ἔτος 1904 βρέφος ἔτι ὢν ἐξεδήλωσε διάθεσιν πρὸς τὴν σχεδιογραφίαν καὶ βραδύτερον ἠσθάνθη ζωηρὰν κλίσιν διὰ τὴν μουσικήν. Εἰς ἡλικίαν 4 ἐτῶν ἐξετέλεσεν ἐπὶ τοῦ πιάνου ἓν ἔργον τοῦ Chopin ὅπερ εἶχεν ἀκούσει ἅπαξ μόνον. Εἰς ἡλικίαν 7 ἐτῶν ἔπαιζε θαυμάσια πιάνο καὶ ἦτο ἔξοχος μουσικοσυνθέτης.

Ὁ Willy Ferreros εἰς ἡλικίαν 5 ἐτῶν διηύθυνε μετ' αὐθεντίας τὴν ὀρχήστραν ἑνὸς θεάτρου ἐν Παρισίοις καὶ ἑνὸς ἑτέρου θεάτρου ἐν Λυών.

Τὸ παιδίον Popito Arriola ἐξ Ἱσπανίας εἰς ἡλικίαν 3 ἐτῶν ἔπαιζε πιάνο ὡς διδάσκαλος καὶ κατόπιν ἐγένετο ἔξοχος βιολιστὴς εἰς ἡλικίαν 7 ἐτῶν.

Παιδία πολύγλωττα καὶ πολυμαθῆ

Ὁ Facques Chrichtor γεννηθεὶς ἐν Σκωτίᾳ κατὰ τὸν 16ον

αἰῶνα εἶχεν ἐκμάθει εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν τὴν λατινικὴν, τὴν ἑλληνικὴν, τὴν ἑβραϊκὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν καὶ συνεζήτει εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν γλωσσῶν ἐπὶ οἱουδήποτε θέματος.

Ὁ Henri de Heinecken γεννηθεὶς εἰς Lubeck κατὰ τὸ ἔτος 1721 ὡμίλησε σχεδὸν ἅμα ἐγεννήθη. Εἰς ἡλικίαν 2 ἐτῶν ἐγνώριζε τρεῖς γλώσσας. Ἔμαθε νὰ γράφῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ ἐξησκήθη μετ' ὀλίγον ν' ἀπαγγέλῃ λογίδρια. Εἰς ἡλικίαν δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν ὑπέστη ἐξέτασιν εἰς τὴν γεωγραφίαν καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ νέαν ἱστορίαν. Ἀπέθανεν εἰς Lubeck τὴν 27 Ἰουνίου 1725 κατὰ τὸ 5ον ἔτος τῆς ἡλικίας του διαβεβαιοῦν τὴν πίστιν του εἰς ἄλλην ζωήν.

Ὁ William Hamilton ἐσπούδαζε τὴν ἑβραϊκὴν εἰς ἡλικίαν 3 ἐτῶν, καὶ εἰς ἡλικίαν 7 ἐτῶν ἐκέκτητο γνώσεις λίαν ἐκτεταμένας. Εἰς ἡλικίαν 13 ἐτῶν ἐγνώριζε 12 γλώσσας. Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν κατέπλησσε τοὺς σοφοὺς διὰ τῶν μαθηματικῶν γνώσεών του.

Ὁ σύγχρονος ἰταλὸς Frombetti εἶναι θαυμάσιος πολύγλωττος καὶ γλωσσολόγος. Ἐξέμαθε μόνος παιδίον ἔτι τὴν γαλλικὴν, τὴν γερμανικὴν, τὴν ἀραβικὴν καὶ τὴν περσικὴν. Εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν ἐξέμαθεν ἐπίσης μόνος τὴν λατινικήν, τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἑβραϊκήν, ἔκτοτε ἐσπούδασε τὰς πλείστας ζώσας καὶ νεκρὰς γλώσσας.

Ὁ ἀμερικανὸς Willy Gwin ἔλαβεν εἰς ἡλικίαν 6 ἐτῶν ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Νέας Ὀρλεάνης πιστοποιητικὸν ἰατρικῶν σπουδῶν.

Ὁ σουηδὸς Ericson εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν ἔλαβε δίπλωμα μηχανικοῦ, καὶ διωρίσθη ἐπιθεωρητὴς εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ.

Ὁ ἀμερικανὸς George Steuber εἰς ἡλικίαν 13 ἐτῶν ἔλαβε δίπλωμα μηχανικοῦ.

Ὁ βαυαρὸς Zeur Baratier γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἔτος 1721. Εἰς ἡλικίαν 3 ἐτῶν ἐγνώριζε νὰ γράφῃ, εἰς ἡλικίαν 4 ἐτῶν ὁμίλει τὴν λατινικήν, τὴν ἑβραϊκήν, τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν γερμανικήν. Εἰς ἡλικίαν 11 ἐτῶν ἐξέμαθε τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν ἀστρονομίαν καὶ ἐγένετο δεκτὸς ὡς μέλος τῆς Πρωσσικῆς Ἀκαδημίας. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν.

Ὅλα τὰ παραδείγματα ταῦτα τῆς ἰδιοφυΐας τῶν μουσικῶν, τῶν πολυγλώττων καὶ τῶν πολυμαθῶν παιδίων εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῶσιν ἄλλως παρὰ διὰ τῆς θεωρίας τῆς προϋπάρξεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐπιζήσεως μετὰ θάνατον ἣν ἐδώσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἡμῶν καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἀποδεκτὴ καθόσον τὰ πλεῖστα ἰδιοφυῆ παιδία δὲν ἐκέκτηντο τὰς ἰδιοφυΐας αὐτῶν ἐκ κληρονομικότητος. Συνεπῶς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ν' ἀποδεχθῶμεν ὡς λογικὴν καὶ ἀληθῆ τὴν θεωρίαν ταύτην,

ἤτοι ὅτι ἅπασαι αἱ ἰδιοφυΐαι εἰσὶ ψυχικαὶ ἰδιότητες προσκτηθεῖσαι εἰς ἀλλεπαλλήλους ζωάς, καὶ μεταδιδόμεναι βιολογικῶς κατὰ νόμους ἀγνώστους εἰσέτι ἡμῖν.

ΧΡΟΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ἐμφανιζόμενος εἰς τὰς στήλας τοῦ Ἕωνος, τὰς ὁποίας μὲ τόσην καλωσύνην μοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Διευθυντής του, ὀφείλω νὰ δηλώσω πῶς δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ *φιγουράρω* ὡς κριτικὴ κεφαλή, τῆς ὁποίας τὰ ἀποφθέγματα, ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ θεωροῦνται ἀξιώματα ἀδιάσειστα. Ἁπλῶς ἐχρειάζετο κάποιος νὰ παρακολουθῇ εἰδικώτερον τὰ ἀποτελλόμενα εἰς τὸν Ἕωνα βιβλία καὶ περιοδικά, νὰ τὰ διαβάζῃ καὶ νὰ ἐκφέρῃ ἐπ' αὐτῶν μίαν βασισμένην ἐντύπωσιν, ἕνα λογικὸν σχόλιον καὶ ὄχι καὶ τόσον εὐχάριστον αὐτὴν ἀσχολίαν ἀνέλαβα ὁ ὑποφαινόμενος. Δὲν ξέρω ἂν θὰ προκαλέσω διαμαρτυρίας ἢ εὐχαριστίας, χωρὶς θέσιν καὶ χωρὶς λόγον. Ἡ ἐπιθυμία μου ἀλλὰ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Διευθύνσεως εἶνε νὰ λέγεται ἡ ἀλείθεια, ἀδιάφορον ἂν δυσαρεστῇ. Ἀρχίζω λοιπὸν ἀπὸ τό:

LA VERSIFICATION DE ANDRE KALVOS. (Ἡ στιχουργικὴ τοῦ Ἀνδρέου Κάλβου) ὑπὸ τοῦ Λουδ. Ροῦσελ, Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀνωτέρου Ἰνστιτούτου Γαλλικῶν Μελετῶν, κλπ. κλπ. Τυπογραφεῖον Ραφτάνη, 1922.

Εἶνε ἕνα κομψὸς τόμος, καθαροτυπωμένος, περιποιημένος καὶ ἡ ἐμφάνσις αὐτὴ προδιαθέτει τὸν ἀναγνώστην.

Εἰς τὰς 70 σελίδας του ὁ κ. Ροῦσελ, ἀναλύει λεπτομερέστατα τὸ ἔργον τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ, ἐξετάζων τοὺς στίχους ποῦ ἐχρησιμοποίησε, τὴν μετρικήν του, τὴν τάξιν τοῦ ρυθμοῦ, τὴν ἁρμονίαν τοῦ στίχου του καὶ ἐν μιᾷ λέξει, ἀνατέμνει μὲ ἐπιστημονικότητα σπανίζουσαν ὅλον τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ.

Μοῦ προξενεῖ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ κ. Ροῦσελ διότι εἶνε μελετημένη, καθωρισμένη, ξέρει δηλ. τί λέει καὶ ἐπὶ τέλους — ἂς τὸ εἰπῶ — εἶνε ἐργασία τὴν ὁποίαν δὲν βλέπομεν νὰ γίνεται καὶ ἀπὸ ἕλληνας. Οἱ ἰδικοί μας νομίζουν ὅτι διὰ νὰ ἀναλυθῇ ἕνας ποιητὴς ἀρκεῖ νὰ κυτάζουν τὸ αἰσθηματολογικὸν μέρος, τὴν καλλιέπειαν καὶ τὴν εὐμορφιὰ τοῦ στίχου καὶ τελείωσε Ἀλλὰ εἶνε ἀνάλυσις ἀπὸ ρωμαντικῆς ἀπόψεως, ἐνῷ ἡ ἐργασία τοῦ κ. Ροῦσελ εἶνε ἀνάλυσις ἀπὸ τεχνικῆς. Γι' αὐτὸ εἶπα πῶς ἀνατέμνει μὲ ἐπιστημονικότητα σπανίζουσαν.

Ἡ φιλεργία καὶ παραγωγικότης τοῦ κ. Ροῦσελ, μὲ κάμνει νὰ περιμένω καὶ ἄλλα ἔργατου εἰς τὸ μέλλον.

*
* *

7 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Βία Μαρτιανοῦ, ἔκδοσις περιοδικοῦ «Φάρος», Ἀλεξάνδρεια, 1922.—

Δὲν γνωρίζω ποῖος εἶνε ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ κρυπτόμενος συγγραφεύς, δύναμαι ὅμως νὰ εἰπῶ ὅτι πρόκειται περὶ συγγραφέως ἔχοντος μέσα του ἀρκετὸν τάλαντον, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον, δυστυχῶς,δὲν ἔχει καλλιεργήσει καὶ δὲν ξεύρει καθόλου,ὡς ἐκ τούτου νὰ μᾶς παρουσιασθῇ.

Τὰ διηγήματα αὐτὰ εἶνε ἰσχυρᾶς ἐμπνεύσεως, ἔχουν παραστατικότητα καὶ δύναμιν εἰς τὴν σύλληψίν των. Ὁ τρόπος ὅμως μὲ τὸν ὁποῖον μᾶς τὰ ἐκθέτει ὁ συγγραφεύς, ἐὰν δὲν τὸ ἔκαμεν ἀπὸ σκοποῦ, εἶνε ἀξιοκατάκριτος, διότι τὰ ἔχει ἀφίσει — θὰ ἔλεγα — χωρὶς *θέσιν*. Χωρὶς θέσιν εἶνε τὸ «Στὰ βουνά» αἴφνης, ἐνῷ δὲν τοῦ λείπει τίποτε ἀπὸ περιγραφὴν καὶ διηγηματικότητα. Τὸ «Θύελλες» μοῦ ἄρεσε περισσότερο.

Ἕνα ἄλλο ἐλάττωμα ποῦ πρέπει νὰ διορθώσῃ ὁ κ. Μαρτιανὸς εἶνε ἡ γλῶσσα. Σήμερον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειριζόμεθα τὴν γλῶσσα ὅπως — ὅπως. Μόλις ἀρχίζει κανεὶς νὰ διαβάζῃ συναντᾷ τόσα λάθη, ὥστε νομίζει πῶς εἶνε τυπογραφικὰ καὶ ὅμως φαίνεται παρακάτω ὅτι ἔτσι θέλει τὴν ὀρθογραφίαν ὁ συγγραφεύς. Ἰδοὺ μερικὲς λέξεις ἀπ' αὐτές, *στήλουνε, δ ιω — τόσω, ἀντικαταστηθῇ, ἤχαν, κλπ.* Ἐπίσης πολλὲς ξενικὲς λέξεις π.χ. *μιζέρια, σορτίτα,* κλπ. Αὐτὲς ἡ λέξεις μπορεῖ νὰ λέγωνται στὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ δὲν εἶνε τοὐλάχιστον στὸ στόμα καὶ τῶν ἄλλων ἑλλήνων, ὅπως ἄλλες ἰταλικὲς λέξεις.

Διὰ νὰ συμπεράνω. Ἡ ἐντύπωσίς μου εἶνε πῶς χρειάζεται ἀρκετὸ στρώσιμο καὶ στὴν ἰδέα, καὶ στὴν διατύπωσι καὶ στὴ παρουσίασι καὶ στὴ γλῶσσα.

Ὁ κ. Μαρτιανὸς θὰ μπορέσῃ ἀσφαλῶς νὰ γράφῃ καλὰ διότι ἔχει δύναμιν.

ΦΟΡΜΙΩΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Εἰς τὸ παρελθὸν τεῦχος, ἐλάβομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς καταστήσωμεν ἐνημέρους, τῶν κατ' ἀρχὴν σκέψεών μας ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ζωῆς τοῦ Περιοδικοῦ, διὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ ἔτους.

Σήμερον, σᾶς γνωστοποιοῦμεν τὰς ὁριστικὰς ἡμῶν ἀποφάσεις.

Αον) Ὁ Ἔων ἀπὸ 1ης Μαΐου ἐ. ἔ. ἀλλάσσει σχῆμα καὶ γίνεται μὲ 32 σελίδας ἀντὶ τῶν σήμερον 16. Πιθανῶς ν' ἀλλάξῃ καὶ

τὸ σχῆμα του καὶ νὰ λάβῃ τὴν μορφὴν βιβλίου πρώτου μεγέθους.

Βον) Ταὐτοχρόνως, ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἐπιθεωρήσεως, γίνεται μηνιαία τοιαύτη.

Γον) Θὰ καταβληθῇ ἰδιαιτέρα φροντὶς ἵνα παρουσιασθῇ τὸ Περιοδικὸν ἀρτιώτερον, ἐπιβλητικότερον, ὡραιότερον, ὠφελιμότερον, ἐπιστημονικότερον, τερπνότερον καὶ εἰς παρουσίασιν καὶ εἰς ἐκτύπωσιν καὶ εἰς ὕλην.

Ἡ χαρμόσυνος αὐτὴ ἐξέλιξις, συνεπιφέρει καὶ τὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τῆς συνδρομῆς, ἥτις ὡρίσθη διὰ τὸ ἐσωτερικόν, ἐτησία, εἰς Δρχ. 20, ἑξάμηνος Δρχ. 10, διὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐτησία, Γρ. Δ. 100, ἑξάμηνος Γρ. Δ. 50, διὰ τὴν Ἀμερικήν, ἐτησία Δολ. 5, ἑξάμηνος 2.50. Εἰς τὰς συνδρομὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ, συνυπολογίζεται καὶ ἡ βαρεῖα αὔξησις τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ἡ ἐπιβληθεῖσα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

Δον) Ὅπως εἴπωμεν ἤδη, ἀπὸ 1ης Μαΐου ἐ. ἔ. δὲν θὰ δίδωμεν τὸ Περιοδικὸν πρὸς πώλησιν, οὔτε εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις περίπτερα, οὔτε εἰς τὰ κατὰ τόπους πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων. *Πάντες ὅσοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὸν Ἕωνα, ὀφείλουσι νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταί.* Πρὸς τοῦτο, ἀποστέλλομεν μετὰ τοῦ παρόντος τεύχους καὶ ἓν δελτίον ἐγγραφῆς συνδρομητῶν, ὅπερ συμπληρούμενον καταλλήλως, θὰ μᾶς ἐπιστραφῇ.

Εον) Δεδομένου ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐγγραφησομένων συνδρομητῶν, θέλομεν κανονίσει τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως, *παρακαλοῦμεν θερμότατα ὅλους τοὺς φίλους μας, ὅπως τὰ ἐν λόγῳ δελτία, μᾶς ἐπιστρέψωσι τὸ ΒΡΑΔΥΤΕΡΟΝ μέχρι τῆς 10ης Ἀπριλίου 1922.* Ἐὰν συμβῇ τὸ δελτίον νὰ παραπέσῃ, δύνανται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι, εἰδοποιοῦντες ἡμᾶς διὰ ταχυδρομικοῦ δελταρίου.

Ϛον) Θερμῶς παρακαλοῦμεν, ὅλους ἀνεξαιρέτως, ὅπως φροντίσωσι καὶ ἐγγράψωσι καὶ ἄλλους φίλους των, δυναμένους νὰ καταβάλωσι τὴν συνδρομήν των, ἔχοντας τὴν διάθεσιν νὰ μᾶς διαβάζουν καὶ πρὸ παντός, χωρὶς νὰ τοὺς πιέσωσι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί.

Καὶ τώρα, ἀναμένομεν τὴν καθόλου ἀρωγήν σας, εὐχόμεθα δὲ ὅπως τὸ Περιοδικόν, μὲ τὸ ἄξιον αὐτοῦ ἐνιαύσιον ἐνεργητικόν, εἰσέλθῃ θαρραλέον καὶ πλῆρες σφρίγους εἰς τὴν δευτέραν του περίοδον.

Σᾶς χαιρετᾷ μετ' ἀγάπης,

Ἡ Διεύθυνσις

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ προκηρυχθεὶς Πνευματιστικὸς Διαγωνισμὸς ὑπὸ τῆς «Παρισινῆς Πρωΐας» μὲ τὰ ἑλκυστικώτατα τρία βραβεῖα του ἐκ 50,000 φράγκων ἕκαστον, περὶ οὗ ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον, ἐδημιούργησε κίνησιν ἀνωτέραν τῆς προσδοκωμένης. Δὲν εἶνε πλέον οἱ πνευματιστικοὶ μόνον κύκλοι, οἵτινες ἐνδιαφέρονται, ἀλλὰ γενικῶς ὅλοι οἱ Γάλλοι. Καὶ ἀναμένουν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰ ἀποτελέσματα. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο πιστοποιεῖται ἀπὸ τὰς δημοσιεύσεις ποῦ καταχωροῦν αἱ χιλιάδες τῶν ἡμερησίων καὶ περιοδικῶν ἐντύπων, μὴ ἐξαιρουμένων, ἐννοεῖται, καὶ τῶν σοβαροτάτων. Ἐλπίζομεν, διὰ τὸ καλὸν τῶν μεταφυσικῶν ἐπιστημῶν, ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς θὰ ἐπιτύχῃ καθ' ὅλην τὴν γραμμήν.

× × ×

Σχετικῶς ἀναφέρομεν ὅτι οἱ πνευματισταὶ τῆς Γαλλίας ἰδιαιτέρως ἐχαιρέτισαν τὴν δημοσίευσιν πνευματιστικῶν φωτογραφιῶν καὶ ἄρθρον ἀνάλογον τοῦ κ. De Beauplan, εἰς τὸ παγκοσμίως γνωστὸν σοβαρὸν περιοδικὸν Illustration. Ἡ υἱοθέτησις τοιούτων θεμάτων ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ περιοδικὸν εἶνε πράγματι σημαντική.

× × ×

Θὰ ἔχετε βεβαίως ἀκούσει περὶ προβλημάτων, τῶν ὁποίων τὴν λῦσιν εὗρεν ὁ ἐνδιαφερόμενος καθ' ὕπνον. Ἀνάλογον φαινόμενον μᾶς διηγεῖται ὁ εἰς τὸ Μέτωπον εὑρισκόμενος δεκανεὺς κ. Γ. Κορδοπάτης. Ἦτο μαθητὴς τῆς Γ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου Καλαμῶν, συμμαθητὴς δὲ μὲ κάποιαν δεσποινίδα, τῆς ὁποίας μᾶς δίδει τὸ ὄνομα. Προετοιμαζόμενος διὰ τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις του, ἀπεκοιμήθη μὲ τὸ βιβλίον ἀνὰ χεῖρας εἰς τὸν καναπὲν καὶ βλέπει ὅτι ἡ συμμαθήτριά του τῷ παρουσιάζει τεμάχιον μέλανος χάρτου τετράγωνον περὶ τὰ 40 ἑκατοστὰ καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἦσαν χαραγμένα τὰ δύο πολύγωνα τὰ σχετικὰ μὲ τὸ θεώρημα «Τῶν ὁμοίων πολυγώνων αἱ μὲν περίμετροι ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας ὃν λόγον αὐτῶν αἱ πλευραί, αἱ δὲ ἐπιφάνειαι, ὃν λόγον καὶ τὰ τετράγωνα τῶν ὁμολόγων αὐτῶν πλευρῶν» καὶ τοῦ εἶπεν ἀποτόμως «αὐτὸ τὸ θεώρημα θὰ μᾶς βάλῃ ὁ καθηγητής» καὶ ἔφυγεν. Φαντάζεσθε τώρα τὴν ἔκπληξιν τοῦ κ. Κορδοπάτη, ὅταν κατὰ τὰς ἐξετάσεις αὐτὸ τὸ θεώρημα πράγματι ἐδόθη. Παρόμοιον ἀκριβῶς φαινόμενον ἀπησχόλησεν ἄλλοτε τὸν κ. Φλαμαριόν, μὲ δύο κορίτσια ἐσωτερικοῦ τινος σχολείου τῶν Σεβρῶν.

× × ×

Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω φαινόμενον καὶ ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι ἀρκετοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας, μᾶς ἀνακοινώνουν παρόμοια φαινόμενα, ἐσκέφθημεν νὰ συγκεντρώσωμεν ὅσα μᾶς ἐστάλησαν μέχρι σήμερον καὶ ὅσα θὰ μᾶς ἀποσταλῶσιν εἰς τὸ μέλλον, εἰς μίαν συλλογὴν τὴν ὁποίαν θὰ ἀποστείλωμεν ἐν καιρῷ πρὸς τὸν διαπρεπῆ ἀστρονόμον κ. Φλαμαριόν, συμβάλλοντες οὕτω εἰς τὰς ἐρεύνας του καὶ παρουσιάζοντες συνάμα καὶ κάτι τι Ἑλληνικὸν ποῦ ὁ σοφὸς οὗτος μέχρι σήμερον δὲν ἀπέκτησεν.

× × ×

Ἐλέχθη ἐσχάτως ὅτι καὶ ὁ ἕτερος Ἄγγλος σοφὸς καὶ πνευματιστὴς Oliver Lodge, δὲν ἦτο τελείως πεπεισμένος περὶ τοῦ ἀποδεικτοῦ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς καὶ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ παρασταθῇ ὅτι καὶ οὗτος πολὺ ὀλίγον ἐπίστευεν εἰς τὰ μεταψυχικὰ φαινόμενα. Ἡ Πνευματιστικὴ Ἐπιθεώρησις ἐνεθυμήθη κάποιον λόγον του, ἐκφωνηθέντα τὴν 22 Νοεμβρίου 1914, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Διδάσκαλος οὗτος εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «Ἐκ μέρους μου δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ἀμφιβολίαν ἐπὶ τούτου, καίτοι ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη προσεπάθησα νὰ δώσω διαφόρους ἐξηγήσεις εἰς τὰ παρουσιαζόμενα φαινόμενα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην κατέπεσαν καὶ ἔφθασα εἰς τὴν ἀπόδειξιν ὅτι τὰ ὄντα ποῦ ἐπικοινωνοῦν μαζύ μας, εἶνε πράγματι ἐκεῖνα ποῦ λέγουν ὅτι εἶνε. Τοῦτο ὄχι βεβαίως πάντοτε. Ἀλλά, ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ συμπέρασμα

εἶνε *ὅτι ἡ ἐπιζωὴ ἀποδεικνύεται ἐπιστημονικῶς διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξερευνήσεως....»*

× × ×

Εἶνε γνωστὸν ὅτι λογοκλόποι ὑπάρχουν παντοῦ καὶ κατορθώνουν πολλάκις νὰ διαφεύγουν τὸν ἔλεγχον, ἀφοῦ εἷς ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ ὅ,τι ἔχουν γράψει ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἰδοὺ ὅμως ἔτι τὸν λογοκλόπον Λεοπόλδον Σοῦζα ἀπεκάλυψε τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ Λέϋτ Λοπές. Ὁ πρῶτος εἶχε δημοσιεύσει εἰς τὸ περιοδικὸν Μπόα Νουὰτ τῆς Βραζιλίας ἕνα σονέτον τοῦ δευτέρου αὐτολεξεὶ καὶ τὸ ὑπέγραψε μὲ ὁλόκληρον τὸ ὄνομά του. Ὁ ποιητὴς ἐνεφανίσθη εἰς ὁμάδα πνευματιστικὴν καὶ διεμαρτυρήθη ἐντόνως διὰ τὴν κλοπὴν αὐτήν, δηλώσας ὅτι τὸ σονέτον του εὑρίσκετο ἀκριβῶς δημοσιευμένον εἰς τὸν τόμον του ὑπὸ τὸν τίτλον Sombras. Ἡ ὁμὰς ἐξακριβώσασα καὶ βεβαιώσασα τὸ πρᾶγμα, ἀπεκάλυψεν, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως, δημοσίᾳ τὸν λογοκλόπον.

× × ×

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικὰ καὶ ἔντυπα:

«Revue contemporaine», Παρίσιοι, Φεβρουάριος, μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν διακεκριμμένων συνεργατῶν της A. Tounet, H. D'Osmons, Fleury κλπ. «La Rosex Croix» Douai Γαλλίας, Φεβρουάριος. «*Ἐθνικὴ Ζωὴ*» Ἀθῆναι, 1η Φεβρουαρίου, συνεργασίᾳ Βελλιανίτου, Νιρβάνα, Τιμ. Σταθ. κλπ. «Clarté» Παρίσιοι, ἀριθ. 6 καὶ 7. «Ligue Francaise» Παρίσιοι, Ἰανουάριος. «Mondo Occulto» Νεάπολις Ἰταλίας, Ἰανουάριος-Φεβρουάριος, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιοσημειώτων ἄρθρων ἀναφέρομεν «Τὰ χρυσᾶ ἔτη» τοῦ Πυθαγόρα κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. F. Verdinois. «*Ἀλήθειαν*» Σύρου, ἀριθ. 34, 35, 36 καὶ 37 μὲ ἄρθρον ἐπὶ τῆς παρακμῆς τῆς Σύρου. «*Φάρος*» Ἀλεξάνδρεια, ἀριθ. 68, 69 καὶ 70, τὸ ὡραῖον αὐτὸ καὶ ποικῖλον αἰγυπτιακὸν περιοδικόν. «Le Bieniste» Παρίσιοι, ἀριθ. 41 καὶ 42. «Luce e Ombra» Ρώμη, Δεκέμβριος 1921, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ καθηγητὴς Santoliquido ἐξακολουθεῖ δημοσιεύων τὸ ἄρθρον του «Μία περίπτωσις πνευματικῆς μεσαζότητος». «Revue Spirite» Παρίσιοι, Φεβρουάριος, μὲ ἄρθρον τοῦ κ. L. Denis «Ὁ πνευματισμὸς ἐν τῇ Τέχνῃ» κλπ. κλπ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ι. Παπαβ. Ἄρταν. Ἐλάβομεν καὶ σᾶς ἀπεστάλη.—***Δ. Ἀναστ.*** Κέρκυραν. Ἐλάβομεν δραχ. 8.50 καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἐστάλησαν ὅλα τὰ ζητηθέντα.—***Δ. Κεραμ.*** τ. τ. 902.—***Θ. Καμεν.*** τ. τ. 929. Ἀπεστάλησαν ζητηθέντα.—***Δ. Χαλ.*** Κων)πολιν. Ἐγράψαμεν.—***Π. Μαρτ.*** Κέρκυραν. Συνεργασίαν σας ἐλάβομεν. ***Σ. Ζουμπ.*** Ἰωάννινα. Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν καὶ δρχ. 20 μὲ τὰς ὁποίας σᾶς ἐπιστώσαμεν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. ***Α. Ταντιν.*** Χανιά. Ἐλήφθη καὶ σᾶς ἀπεστάλησαν. ***Γ. Ἀναγνωστ.*** Αἰκατερίνη. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἀλλαχοῦ ὡς μᾶς γράφουν. Αὐτὰ ἔχει ἡ ἀκαταστασία τῆς ὑπηρεσίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους θὰ παύσωμεν νὰ τὸ δίδωμεν εἰς τὰ Πρακτορεῖα. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 18 σᾶς ἀπεστάλη. ***Γ. Ὀρφ.*** Τ. Τ. 924. Ἔχει καλῶς καὶ ἀναμένομεν συμπληρωματικὸν ποσόν. ***Τ. Λαμπρ.*** Τ. Τ. 907. Συνδρομήν σας ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν, ἐστείλαμεν ἐκδοθέντα Τεύχη. ***Θ. Βλης.*** Σμύρνην. Ἐλάβομεν συνδρομὴν καὶ σᾶς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν καὶ διὰ τοὺς καλούς σας λόγους. ***Π. Ζήσην,*** Πέργαμον. Συνδρομήν σας ἐλαβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε. ***Γ. Κορδοπ.*** Τ. Τ. 911. Βλέπετε τὴν κίνησιν. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 17 σᾶς ἀπεστάλη. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἀνακοίνωσίν σας. ***Χρ. Μπεν.*** Κέρκυραν. Σᾶς ἐγράψαμεν. ***Π. Γιαλ.*** Πειραιᾶ. Συνδρομήν σας διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. ***Π. Λιμ.*** Τ. Τ. 924, ***Ἀβρ. Λιβαν.*** Βαϊνδήριον. ***Αθ. Σταμ.*** Τ. Τ. 915, ***Σπ. Βλαχ.*** Τ. Τ. 933, ***Ι. Εὐστρ.*** Ἀρκαδιούπολιν. ***Ι. Καραμ.*** Τ. Τ. 902, ***Α. Παπαδρ.*** Τ. Τ. 929, ***Θ. Ζήσ.*** Νέκλα. Ζητηθέντα ἐστάλησαν.

Ὁ «Ἔων» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κάτωθι περίπτερα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλην. Τύπου:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιαννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

4) Κατάστημα κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου Ψαραύτη καὶ Κηρύκου.

5) Περίπτερον κ. Φρειδερίκου, γωνία Αἰόλου-Πανεπιστημίου

6) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

7) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καί Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

8) Ἐκδοτικὸς οἶκος κ. Βασιλείου, Σταδίου 42.

Διὰ τους μαθητὰς καὶ φοιτητάς.— *Ὁ ἐγγράφων τρεῖς συνδρομητὰς λαμβάνει δωρεὰν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ Ἔωνος, ὁ ἐγγράφων πέντε γίνεται συνδρομητὴς δωρεὰν ἐπὶ ἕξ μῆνας, ὁ ἐγγράφων ὀκτὼ γίνεται συνδρομητὴς δωρεαν ἐπὶ ἔτος.*

Οἱ ἐπιθυμοῦντες προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀποστέλλοντες συνάμα καὶ τὸ ἀντίτιμον, πρὸς λεπτὰ 50 ἕκαστον.

Le Lauréat du Concours
DU PLUS BEL ENFANT DE FRANCE

Photo G. Bouge

CLAUDE ALBERT (2 ans 1/2)

Fils de M. G. ALBERT, Professeur au Collège de Calais. Son père écrit :

« *Je ne peux que me féliciter d'avoir eu* « *recours au* **Lait Nestlé** *pendant toute la* « *période si difficile de la première enfance.* »